

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. T.**, zast. Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem se sídlem náměstí Míru 40, Domažlice, proti žalovanému: **město Sokolov**, se sídlem Rokycanova 1929, Sokolov, zast. JUDr. Václavem Krondlem, advokátem se sídlem Jiráskova 1343/2, Karlovy Vary, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2024, č. j. 55 A 6/2024-105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný dne 11. 12. 2022 podle § 19b odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), odstranil žalobcovo vozidlo zn. Seat Ibiza, RZ x (dále také „vozidlo“) z pozemní komunikace na ulici Karla Havlíčka Borovského v Sokolově a odstavil jej na veřejné parkoviště v ulici Jednoty před budovou č. p. 1788. Dopisem ze dne 21. 12. 2022 vyrozuměl žalobce o odstranění jeho vozidla a zároveň jej vyzval k úhradě nákladů vzniklých odstraněním vozidla.

[2] Žalobce se následně po žalovaném domáhal vydání svého vozidla postupně výzvou, předžalobní výzvou a žalobou u Okresního soudu v Sokolově. Ten však rozhodl o své věcné nepřislušnosti a věc postoupil Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Žalobce po výzvě krajského soudu upravil petit tak, že se žalobou podle § 82 a násl. zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal vydání následujícího rozsudku:

„I. Určuje se, že zásah žalovaného z pozice orgánu veřejné moci ve smyslu nenavrácení vozidla značky Seat Ibiza (VIN: x), r. z. x, bez zbytečného odkladu na místo, odkud bylo vozidlo z pozemní komunikace odstraněno, byl zásahem nezákonným. Žalovanému se přikazuje, aby se zdržel porušování práv žalobce.

II. Žalovaný je povinen ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku vrátit vozidlo značky Seat Ibiza (VIN: x), r. z. x na místo, odkud bylo odstraněno, jmenovitě na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského do prostoru před domem č. p. 1404 v Sokolově.

III. Žalovaný je povinen ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce, která bude určena v písemném vyhotovení rozsudku.“

[3] Krajský soud v Plzni žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Z dokazování vyplynulo, že byly naplněny podmínky § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť pro naplnění účelu dočasného zákazu stání bylo nezbytné odstranit žalobcovo vozidlo. Žalobce věděl, že dojde k odstranění vozidla, a byl před jeho odstraněním na místě osobně přítomen, jak sám uvádí. Žalovaný se zároveň nedopustil nezákonného zásahu tím, že by v rozporu s § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nevrátil žalobcovo vozidlo na místo, odkud bylo odstraněno, nebo na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí.

[4] Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem se totiž v tomto případě svou povahou blíží žalobě na vydání věci. Vlastníkovi pozemní komunikace při naplnění podmínek § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vzniká veřejné subjektivní právo odstranit vozidlo. V okamžiku, kdy práva využije, se stává držitelem či detentorem vozidla, a zároveň mu vzniká povinnost odstavit jej na vhodném místě. V okamžiku, kdy jej odstaví, pozbývá držbu či detenci, pokud vozidlo neodstavil na vlastním hlídaném záchytném parkovišti.

[5] Povinnost vrátit vozidlo na místo, odkud bylo odstraněno, vlastníkovvi pozemní komunikace vzniká pouze tehdy, pokud jeho držba či detence vozidla trvá, anebo pokud se stále nachází na místě, na které bylo v souladu s § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích odstaveno. V opačném případě nemá vlastník pozemní komunikace povinnost vozidlo vrátit na původní místo, neboť nemá co vrátit – již totiž není držitelem či detentorem vozidla. V takovém případě se po něm nelze domáhat splnění povinnosti podle § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť splnění této povinnosti již není objektivně možné.

[6] V nyní projednávaném případě žalovaný žalobcovo vozidlo odstavil na veřejné parkoviště v ulici Jednoty. Podle krajského soudu se jednalo o „vhodné místo“ ve smyslu § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, který nevyžaduje, aby bylo vozidlo vždy odstaveno na odtahové záchytné parkoviště. Žalovaný tudíž pozbyl držbu či detenci vozidla a nebylo nijak prokázáno, že by ji znovu nabyl. Nebezpečí škody na věci zároveň přešlo zpět na žalobce [§ 2 944 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“)]. Žalobce nemohl objektivně očekávat, že jeho vozidlo bude odstaveno do hlídané garáže nebo zařízení podobného druhu, kde by nebezpečí škody na věci tížilo jeho provozovatele, a proto bylo na něm, aby se o osud svého vozidla

pokračování

zajímal, neboť nebezpečí škody tížilo jeho. Pokud vozidlo z daného parkoviště zmizelo, jde to k tíži žalobce, nikoliv žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Krajský soud nad rámec věci a nepřiléhavě aplikoval podmínky pro vydání věci podle občanského zákoníku. Rozhodné však bylo pouze to, zda bylo vozidlo bez zbytečného odkladu vráceno na místo, odkud bylo odtaheno. Žalovaný neprokázal, že by tak učinil. Není zřejmé, proč žalovaný stěžovatele ihned po odtahu vozidla nekontaktoval, proč tak neučinil ani po odpadnutí dočasné překážky na pozemní komunikaci a proč vozidlo nevrátil na dané místo. Žalovaný stěžovatele informoval teprve dopisem ze dne 21. 12. 2022, ve kterém však nepravdivě uvedl, že vozidlo bylo vráceno na místo. Na nezákonnosti zásahu nic nemění, tvrdí-li žalovaný, že vozidlo již vrátit nemůže. Dopisem ze dne 21. 12. 2022 nadto žalovaný potvrdil, že vozidlem fakticky nadále disponoval.

[9] Krajský soud nezkoumal, zda se žalovaný skutečně pokusil bez zbytečného odkladu po odpadnutí překážky vozidlo vrátit v souladu s § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na místo, odkud bylo odtaheno. Skutkový stav byl proto zjištěn nedostatečně. Případný vznik škody je samostatnou otázkou, kterou krajskému soudu nepříslušelo řešit. Nesouhlasí ani s tím, že vozidlo bylo odstaveno na vhodném místě v souladu s § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Jedná se o veřejné parkoviště a nehlídaný prostor, bez městských kamer. Žalovaný neprokázal, že vozidlo skutečně odstavil na parkovišti v ulici Jednoty, naopak je zřejmé, že s vozidlem ke dni 21. 12. 2022 disponoval, a proto není podstatné, zda se na uvedeném parkovišti nacházelo či nikoliv.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že protokolem o odtahu bylo prokázáno, že vozidlo bylo odstaveno na parkovišti v ulici Jednoty, což bylo nejbližší volné místo, kam bylo možné vozidlo umístit. Tuto skutečnost stěžovatel doposud nerozporoval. Výzva ze dne 21. 12. 2022 je typizovaným dokumentem, který se týkal úhrady nákladů na odtah a z nějž nedopatřením nebyla odstraněna věta o navrácení vozidla na původní místo. Žalovaný nijak nerozporuje, že vozidlo nebylo vráceno zpět.

[11] Zákon žalovanému po provedeném odtahu nedává právo držby či detence k vozidlu, není proto oprávněn jakkoliv bránit vlastníkovu v dispozici s vozidlem. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem o pozemních komunikacích a byl veden snahou minimalizovat zásah do práv vlastníků vozidel tak, aby pro ně vyzvednutí odtahovaného vozidla bylo pokud možno co nejjednodušší a nevznikaly další náklady spojené s parkováním odtahovaných vozidel. Povinnost vrátit vozidlo na místo odtahu je nepochybně omezena možností vlastníka pozemní komunikace takové přemístění provést. Pokud se stěžovatelovo vozidlo již nenachází na místě, kam jej žalovaný odstavil, pak po něm nemůže být požadováno jeho navrácení na místo, odkud bylo odtaheno, protože fakticky takovou povinnost není schopen splnit.

[12] Parkoviště v ulici Jednoty je běžným veřejným parkovištěm vzdáleným od místa odtahu zhruba 500 metrů. Na tomto místě vozidlu nehrozilo žádné větší nebezpečí než na

místě, odkud bylo odtaženo; není ani pravda, že by nebylo pokryto městským kamerovým systémem.

[13] Stěžovatel v replice ze dne 14. 11. 2024 zopakoval svou argumentaci a nad její rámec uvedl, že žalovaný nesplnil ani povinnost vrátit vozidlo na místo, odkud bylo odtaženo, ani povinnost informovat jej o tom, že to nebylo možné, a o způsobu a místě vyzvednutí vozidla. Žalovaný stěžovatele informoval o vrácení vozidla, argumentaci o zaslání typizovaného dokumentu je třeba považovat za nesprávnou.

[14] Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 11. 2024 uvedl, že se stěžovatel snaží zamlžovat jednoznačně zjištěný skutkový stav. Vozidlo bylo odtaženo na veřejné parkoviště, odkud nemohlo být navráceno, neboť se tam již nenacházelo. Povinnost vlastníka pozemní komunikace podle § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích musí být limitována právě faktickou možností vrátit vozidlo na místo odtahu. Žalovaný pochybil pouze použitím typizovaného formuláře při výzvě k úhradě nákladů odtahu.

[15] Stěžovatel ve vyjádření ze dne 29. 11. 2024 uvedl, že žalovaný musí prokázat, že se pokusil vrátit vozidlo na místo odtahu. Zopakoval, že tvrzení žalovaného jsou v rozporu s dopisem ze dne 21. 12. 2022. Pokud se vozidlo nenachází na místě, kam jej žalovaný odstavil, měl to žalovaný prokázat.

[16] Žalovaný ve vyjádření ze dne 9. 12. 2024 zopakoval, že nemůže mít povinnost vracet odtažené vozidlo, které se již nenachází na místě, kde bylo odstaveno.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] NSS v první řadě uvádí, že v řízení před krajským soudem mezi stranami nebylo sporné, že žalovaný vozidlo po jeho odtažení odstavil na parkovišti v ulici Jednoty a že se vozidlo na daném místě ke dni rozhodování krajského soudu nenacházelo. Toto shodně tvrdili jak žalovaný (bod 2 vyjádření ze dne 16. 5. 2024), tak stěžovatel, který ve vyjádření ze dne 6. 6. 2024 v reakci na citované vyjádření žalovaného výslovně uvedl, že „osobně kontroloval předmětné místo a vozidlo žalobce se na této adrese nenacházelo ani nenachází,“ resp. „[ž]alobci není ničeho známo o tom, že by se vozidlo nacházelo na zmíněné adrese, ostatně jak bylo uvedeno v předchozím bodu, adresu několikrát kontroloval a tato skutečnost se dle žalobce nezakládá na pravdě.“ Stěžovatel nečinil sporným ani tvrzení žalovaného, že věta v dopise žalovaného ze dne 21. 12. 2022 o navrácení vozidla na místo, odkud bylo odtaženo, byla uvedena omylem a nezakládala se na pravdě. Takto krajským soudem zjištěný skutkový stav stěžovatel nijak nerozporoval, a to ani při jednání, což NSS ověřil ze zvukového záznamu.

pokračování

[20] NSS má za to, že krajský soud zjistil skutkový stav z příslušných důkazů správně, a proto z něj bude při svých úvahách vycházet také. Nemůže proto přisvědčit stěžovateli tvrzení, že by měl žalovaný prokazovat, že se vozidlo na parkovišti v ulici Jednoty nenachází. Tato skutečnost byla v řízení prokázána, neboť se jednalo o shodné tvrzení účastníků řízení. Jedná se nadto o novou námitku, kterou stěžovatel neuplatnil v žalobě, a jako taková je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Totéž platí o námitce nepravdivosti tvrzení žalovaného, že dopis ze dne 21. 12. 2022 byl typizovaným dokumentem, a o námitce, že žalovaný k tomuto datu s vozidlem stále fakticky disponoval.

[21] Podle § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *[j]e-li to nezbytné pro naplnění účelu dočasného zákazu nebo omezení stání nebo zastavení silničních vozidel podle § 19a, je vlastník pozemní komunikace oprávněn odstranit silniční vozidlo ponechané na pozemní komunikaci v rozporu s tímto zákazem nebo omezením a odstavit je na vhodném místě. Po pominutí důvodů pro odstranění silničního vozidla je vlastník pozemní komunikace povinen vozidlo bez zbytečného odkladu vrátit na místo, odkud bylo odstraněno, nebo na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno. Není-li to možné, oznámí vlastník pozemní komunikace provozovateli silničního vozidla a Policii České republiky místo, kde je možné vozidlo vyzvednout, a způsob jeho vyzvednutí.*

[22] Citované ustanovení obsahuje několik na sebe logicky navazujících kroků. Vlastníka pozemní komunikace opravňuje za splnění určitých podmínek odstranit vozidlo z pozemní komunikace. Toto odstranění může být jednorázovým nezákonným zásahem (rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2024, č. j. 1 As 148/2023-43, bod 23), nicméně v nyní projednávaném případě zákonnost odstranění stěžovatelova vozidla není předmětem řízení a není ani sporná.

[23] Odstraní-li vlastník pozemní komunikace vozidlo z pozemní komunikace, zákon o pozemních komunikacích mu ukládá jej následně *odstavit (...) na vhodném místě*. NSS souhlasí s krajským soudem, že vhodným místem nemusí být nezbytně (hlídané) odstavné parkoviště, ostatně ne každý vlastník pozemní komunikace musí mít takové parkoviště k dispozici. Pod kritériem vhodnosti je skutečně třeba rozumět místo, na kterém je v první řadě možné stát v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Do posouzení vhodnosti místa se pak promítne řada dalších faktorů, a to v závislosti na okolnostech každého jednotlivého případu. V praxi si proto lze představit, že například při blokovém čištění, při kterém je § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích často aplikován, bude vozidlo odstaveno pouze o několik metrů dále a ihned po vyčištění pozemní komunikace bude navráceno zpět. Bylo by absurdní a neekonomické v takové situaci po vlastníkově pozemní komunikace kategoricky požadovat, aby vozidlo odstavil na hlídaném odstavném parkovišti.

[24] Z výše uvedeného vyplývá, že odstavení vozidla na nevhodném místě může být nezákonným zásahem. V nynější věci však, vzhledem k formulaci žalobního petitu, není otázka vhodnosti místa odstavení vozidla předmětem řízení.

[25] Odstaví-li vlastník pozemní komunikace odstraněné vozidlo na vhodném místě, zákon o pozemních komunikacích mu následně ukládá povinnost po pominutí důvodů pro odstranění silničního vozidla toto vozidlo bez zbytečného odkladu vrátit na místo, odkud

bylo odstraněno, nebo na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno. Neučiní-li tak, dopouští se nezákonného zásahu a soud ve správním soudnictví mu může uložit, aby vozidlo navrátil na místo, odkud bylo odstraněno, nebo na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno (rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2010, č. j. 3 Aps 2/2010-88; č. j. 1 As 148/2023-43; a ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 175/2022-33, bod 32; či usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 130/06).

[26] Zákon o pozemních komunikacích v § 19b odst. 1 pamatuje i na situaci, kdy vozidlo není možné vrátit na místo, odkud bylo odstraněno, resp. na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno. V takovém případě má vlastník pozemní komunikace vlastníkovu vozidla a Policii ČR oznámit, kde a jak lze vozidlo vyzvednout.

[27] Zákon o pozemních komunikacích nicméně neukládá vlastníkovu pozemní komunikace neomezenou povinnost pokoušet se vrátit odstraněné vozidlo na místo, odkud bylo odstraněno, nebo na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno, dokud se mu to nepodaří. Zákon o pozemních komunikacích vlastníkovu pozemní komunikace ukládá povinnost pouze jednoho pokusu o vrácení odtahovaného vozidla na místo, odkud bylo odstraněno, nebo na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno. Není-li to možné, musí oznámit vlastníkovu vozidla a Policii ČR, kde a jak lze vozidlo vyzvednout.

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že jednotlivé kroky uvedené v § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích jsou na sebe navázány: odstranění vozidla → odstavení vozidla na vhodném místě → pokus o navrácení vozidla → sdělení informace o místě, kde a jak lze vozidlo vyzvednout. Nedojde-li k jednomu z uvedených kroků, nelze přistoupit ke kroku následujícímu.

[29] NSS s ohledem na výše uvedená východiska dospěl k závěru, že krajský soud v nyní projednávané věci správně zamítl stěžovatelu žalobu, jeho argumentaci je však nezbytné zčásti korigovat.

[30] Z pohledu § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích není významné, zda vlastník pozemní komunikace vozidlo odstaví na vlastním odstavném parkovišti, anebo na jiném vhodném místě, třeba na veřejném parkovišti o několik metrů dál. Dostačuje, že se jedná o vhodné místo. Po pominutí důvodů pro odstranění vozidla má povinnost pokusit se jej vrátit na místo, odkud bylo odstraněno, resp. na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno. Pokud bude takový pokus neúspěšný a vlastník pozemní komunikace vlastníkovu vozidla a Policii ČR oznámí, kde a jak lze vozidlo vyzvednout, nemůže se již nadále dopouštět nezákonného zásahu v podobě nenavrácení vozidla na místo, odkud bylo odstraněno.

[31] V takovém případě se proto žalobou na ochranu před nezákonným zásahem již nelze domáhat toho, aby se vlastník pozemní komunikace (opětovně) pokusil vrátit vozidlo na místo odkud bylo odstraněno, nebo na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno. Vlastník pozemní komunikace zároveň není

pokračování

oprávněn vozidlo zadržovat a podmiňovat jeho vydání zaplacením nákladů na odtah (rozsudek NSS č. j. 1 As 175/2022-33, bod 31).

[32] V nyní projednávaném případě jsou nicméně skutkové okolnosti odlišné. Žalovaný se nepokusil vozidlo poté, co pominuly důvody pro jeho odstranění, vrátit na místo, odkud bylo odstraněno, resp. na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno. V tomto ohledu proto žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem. Jakkoliv lze ocenit žalovaným deklarovanou snahu usnadnit vlastníkům vozidel situaci tím, že odstraněná vozidla odstaví na veřejné parkoviště relativně blízko k místu, odkud byla odstraněna, tato snaha jej nezabývá povinností zakotvených v § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Povinnosti pokusit se o navrácení odstraněného vozidla žalovaného nezabývalo ani to, že stěžovateli bylo údajně již při odtahu sděleno, kam bude vozidlo odstaveno. Žalobě však přesto nebylo namístě vyhovět.

[33] Pro posouzení důvodnosti žaloby není relevantní, zda žalovaný měl stěžovatelovo vozidlo v držbě či detenci, jak uváděl krajský soud. Tyto úvahy jsou z hlediska posouzení důvodnosti žaloby nemístné, neboť na projednávanou věc, tedy na posouzení správní žaloby proti nezákonnému zásahu, se občanský zákoník nevztahuje a není namístě jej aplikovat ani analogicky. Pro uložení veřejnoprávní povinnosti vlastníku pozemní komunikace, aby vozidlo vrátil na místo, odkud bylo odstraněno, resp. na jiné vhodné místo v bezprostředním okolí viditelné z místa, odkud bylo vozidlo odstraněno, totiž není nutné, aby vlastník pozemní komunikace měl vozidlo stále v držbě či detenci. Vlastník pozemní komunikace má výše zmíněnou povinnost vrátit vozidlo, resp. se o to pokusit, bez ohledu na to, zda vozidlo odstavil na vlastním odstavném parkovišti, nebo na jiném vhodném místě, například na veřejném parkovišti.

[34] Z logické návaznosti jednotlivých kroků zakotvených v § 19b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích však vyplývá, že povinnost pokusit se o navrácení odstraněného vozidla může mít vlastník pozemní komunikace jen a pouze tehdy, nachází-li se vozidlo stále na místě, na kterém jej po odstranění odstavil. Pokud se vozidlo na tomto místě již nenachází, lhostejno z jakého důvodu, nelze mu uložit povinnost jej vracet. Jak totiž správně uvedl krajský soud, již není co vracet. V tomto je tudíž závěr krajského soudu správný.

[35] NSS považuje dále za nezbytné korigovat úvahy krajského soudu o přechodu nebezpečí škody na vozidle. Otázka škody na věci není a ani nemůže být předmětem tohoto řízení. Soud měl zodpovědět jen a pouze to, zda měl žalovaný povinnost vrátit stěžovatelovo vozidlo na místo, odkud jej odstranil, či nikoliv, ostatní úvahy jsou nadbytečné.

[36] Stěžovatel se zápurčí zásahovou žalobou dožadoval, aby žalovaný vrátil jeho vozidlo z místa, kam jej odstavil, na místo, odkud jej odstranil. Mezi stranami je nesporné, že vozidlo se již nenachází na místě, na kterém jej žalovaný odstavil. Krajský soud proto v souladu se zákonem stěžovatelovu žalobu zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání

postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, byť se v řízení nechal zastoupit advokátem (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, č. 1260/2007 Sb. NSS), a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu